

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XIV.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 8.

CUPRINS:

Educație pentru a fi de folos

Găsește-ți sau crează-ți o cale

Hristos, Învățătorul nostru

Nu pleca nepregătit

Ascultare și temeinicie

Nevoia educației creștine

Priveghere

Departate de cele lumesti

Infrângerea egoismului

Contăm pe tineri

Toleranța

Diverse.

ZIUA EDUCAȚIEI

4 August 1934

PROGRAM

DIMINEAȚA.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune
2. Cor.
3. Educație pentru a fi de folos de St. Rasmussen.
4. Găsește-ți sau crează-ți o cale de C. A. Russel.
5. Apelul predicatorului sau presbiterului.
6. Colecta pentru fondul de Educație al Conferinței.
7. Închidere cu cântare și rugăciune.

DUPA MASA.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune
2. Cor.
3. Hristos, Învățătorul nostru de E. Evard
4. Versuri. „Nu pleca nepregătit”. de N. Carpen
5. Ascultare și temeinicie de D. Florea
6. Închidere cu cântare și rugăciune.
7. Cor.

Pentru predicatorii și conducătorii Comunităților A. Z. S., din România.— „Acum când anul școlar 1933/34 a trecut trebuie să începem îndată să lucrăm pentru buna reușită a anului școlar viitor. Gândul care mă stăpânește este ca numărul elevilor în anul viitor școlar să dovedească un spor însemnat față de ultimii ani. Eu cred că dacă avem concursul călduros al conducătorilor câmpurilor și Comunităților noastre vom ajunge la ținta aceasta“. Așa ne scrie inimosul Conducător al ramurii Educației. Aceasta este și convingerea noastră. Față de numărul de tineri inteligenți, credincioși și evlavioși pe cari îi avem în Comunitățile noastre, lucrul nu este greu de realizat. Numai că se cere convingere și lucru.

Avem și anul acesta Ziua Educației fixată pentru 4 August. Lucrul de seamă este să se creeze un interes mai viu pentru educație atât în cercul familiei cât și în școlile noastre.

Avem aci material ajutător. Dacă se împarte mai din timp și dacă toate sunt prezentate cu inimă, atunci sigur că efectul cuvintelor bune se va vedea.

Programul se va executa dimineața și după masă. Executarea lui cade sub răspunderea Comitetului Comunității. Persoanele trebuie să fie din acelea cari știu să prezinte bine lucrurile. Apelul predicatorului sau presbiterului se va face către părinți și toți membrii Comunității. Se va face și către tineret. Scopul este a determina formarea tineretului în școala noastră misionară. Acest apel însă trebuie să se facă și personal între patru ochi, sau prin vizita în familie. Persoanele interesate pot să ceară dela școală informații cu privire la condițiile de venire la școală în viitorul an școlar. Cu plăcere stăm tuturor la dispoziție.

Cu ocazia tinerii zilei de Educație să se strângă și o colectă deosebită pentru fondul de Educație al Conferinței pentru ca să poată fi ajutați de acolo tineri meritoși dar lipsiți de mijloace. Toate darurile date din inimă sunt primite de Domnul.

Cu deplină dragoste creștinească
D. FLOREA

Căsuța poștală Nr. 71. Brașov.

Educație pentru a fi de folos

În zilele noastre se petrec în lume schimbări enorme. Multe națiuni s'au schimbat complet. Guvernele de mai înainte, principii și norme au fost înlăturate, și sisteme cât și idealuri noi au fost puse în locul lor. În multe cazuri împrejurările stăpânesc pe oameni, în loc ca omul să fie stăpân asupra-le.

Ca Comunitate avem de luptat în această lume, care se găsește încontinuu în prefacere, cu împrejurările sale diferite și mereu noi. În ce ne privește pe noi, acum se pune întrebarea dacă ne vom lăsa învinși de împrejurările nestabile, sau dacă vom reuși să rămânem statornici, și cu ajutorul Domnului să ne continuăm lucrarea, cu toată situația defavorabilă a stărilor de lucruri. Nouă ni s'a dat nu numai sfat înțelept, dar și legi sigure, grație cărora ajungem, dacă le respectăm, să învingem cea mai dificilă situație cu care stăm în față.

În ultimii ani am avut de luptat în multe privințe cu dificultăți extraordinare pentru a putea continua lucrarea noastră de educație. Din cauza lipsei de mijloace, a șomajului, a crizei în viața comercială, etc., mulți dintre tinerii noștri cari ar fi dorit să frecventeze una din școlile noastre, au trebuit să renunțe la acest privilegiu. În felul acesta a scăzut simțitor frecventarea celor trei școli misionare ale Diviziunii noastre. Nădăjduim însă că această stare de lucruri nu va dura încă un an, și credem că în anul acesta vom avea de notat o creștere însemnată în frecventarea școlilor noastre.

Dacă luăm în considerație timpul actual, trebuie să constatăm că destoinicia este una din cerințele zilelor noastre. Aceasta se aplică în același mod și în viața comercială, în politică, în știință, în artă etc. Ceea ce se referă la aceste vremuri, se poate aplica și mai mult la lucrarea întinsă de peste tot pământul, ce ne-a fost încredințată nouă.

Misiunea noastră este cea mai mare din lume, și în același timp și cea mai grabnică, fiindcă scopul ei este salvarea sufletelor și strângerea de „comori în ceruri, unde nu sunt mâncate nici de molii, nici de rugină“.

Destoinicia în lucrarea Domnului este necesitatea necondiționată pentru toți tinerii și tinerile cari se pregătesc pentru lucrarea la care sunt chemați de Dumnezeu: A vesti solia celor trei îngeri unei generații muribunde. Educația spre destoinicie este prin urmare una dintre cele mai importante activități ale poporului nostru. Dacă destoinicia este absolut necesară celor cari lucrează în afaceri lumești, cu cât mai mult este ea necesară pentru activitatea Adven-

tiștilor de Ziua Șaptea! Prin destoinicie în lucrarea Domnului, noi înțelegem: a primi o pregătire și o educație care să ne facă în stare a putea lucra într'un mod cuviincios și cu succes. Destoinicia însăși arată deja formare și educație. Acești doi termeni nu pot fi despărțiți. Destoinicie în afaceri înseamnă educație în afaceri; destoinicie militară înseamnă educație militară, și destoinicie în lucrarea Domnului nu însemnează altceva decât o educație specială și capacitate pentru această ramură de activitate. Tocmai de aceea s'au înființat și școlile noastre denominaționale, pentru a da tineretului această educație.

Spiritul profetic ne spune: „În timpurile de astăzi este nevoie de o minte bine dezvoltată pentru lucrarea Domnului, pentru că novicii nu pot săvârși o lucrare bine-primită. Dumnezeu a destinat școlile noastre ca mijloc pentru formarea de lucrători de cari să nu fie dat de rușine. Până în prezent nu s'a putut măsura înălțimea pe care o pot ajunge oamenii printr'o educație cuvenită. Sub cuvântul educație se înțelege mai mult decât o cunoștință din cărți... Sub o adevărată educație nu se înțelege numai o disciplină mintală, dar și o pregătire internă, care asigură obiceiuri sănătoase și o purtare corectă“. „*Testimonies*“, Vol. IV, pag. 426. 648.

Suntem pe deplin convinși că pentru fiecare tânăr și tânără care s'a predat Domnului și care are o educație bună, va fi un loc în lucrarea Domnului, și credem că în viitor Dumnezeu va mai chema sute și mii de tineri care vor intra în rândurile servitorilor lui Dumnezeu din toată lumea pentru a da ajutor la terminarea cât mai repede a lucrării care ne stă în față. În cartea „*Counsels to Teachers*“ de sora E. G. White, găsim următoarele cuvinte:

„Avem nevoie de bărbați cari vestesc biruințele crucii, care rămân statornici în ciuda descurajărilor și lipsurilor, cari posedă zel, fermitate și credință, calități neapărat necesare pentru lucrarea în marele câmp misionar. Cu siguranță timpurile nu se vor mai ușura, ci din contră avem de așteptat timpuri mai grele și anevoioase. Dar dacă raportul nostru față de Dumnezeu și între noi ca lucrători și membri ai Comunității Sale este în conformitate cu învățăturile Sfințelor Scripturi, atunci fără îndoială vom avea succes în marea noastră misiune.

Serviciul Domnului cere din partea noastră toate eforturile, dar tot El ne-a dat făgăduința Sa, că vom putea face totul cu Isus Hristos. Greutățile noastre actuale când le vom învinge

se vor arăta deci, ca binecuvântări. Timpul prezent nu este pentru renunțări, descurajări și compromisuri. Lozinca în lucrarea noastră de educație trebuie să fie „*Înainte*“. Trebuie să ne sacrificăm toate puterile, pentru ca să predominie unirea și armonia, lucruri cari ne asigură tărie. Trebuie să fim trezi și cu prevedere, și să nu oscilăm ca o pendulă. O educație înțeleaptă și o adevărată însușire spirituală ar trebui să fie astfel unite, încât destoinicia și predarea față de Dumnezeu să formeze un fond tare, unit cu cea mai mare campanie pe care am trăit-o vreodată, în favoarea câștigării sufletelor.

Credem că învățătorii noștri, lucrătorii noștri, părinții din Comunitățile noastre și tinerii noștri sunt gata să urmeze un astfel de program. Ne amintim în legătură cu aceasta și de un verset din Sfintele Scripturi în 1 Cronica 12, 8, care zice: „Dintre Gadiți, niște viteji au plecat să se ducă la David în cetățuia din pustie, ostași deprinși de război, înarmați cu scut și cu sulită; fețele lor erau ca de lei, și iuți ca niște căprioare de pe munți“. Dacă ne uităm bine la acest text, înțelegem ușor de ce David a putut să lupte cu succes contra lui Saul, cum a putut să cucerască triburile păgâne unul după altul, și de ce era în stare să întindă cuceririle lui Izrail în așa măsură, încât era stimat de toate națiunile pământului.

Putem foarte bine să facem aici o comparație. Și noi ne găsim într-o mare luptă, într-un mare război între lumină și întunec, care pre-

zintă un conflict mai puternic și mai întins decât orice ceartă pământescă de până acum. Am ajuns ultimele și cele mai serioase zile ale luptei între bine și rău. Iubitul meu prieten tânăr, ești tu înarmat pentru luptă? Ai tu o educație suficientă, pentru a-ți putea lua locul în rândurile celor cari au intrat în acest război? Dai tu bunul tău lui Dumnezeu, pentru a te alătura, ca și Gadiții altădată, sub steagul Prințului Emanuel, ca să lupți pentru biruință, fiindcă te simți capabil pentru lucrul acesta, fiindcă te-ai străduit să capeți destoinicie pentru acest serviciu, și fiindcă puterea Spiritului Său locuiește în tine? Gadiții au câștigat destoinicia lor pentru că, după cum spune textul, „au plecat să se ducă la David în cetățue“.

Astăzi Domnul are nevoie de Gadiți, Adventiști de Ziua Șaptea, cari părăsesc cu totul lumea, trecând la Hristos în cetățue, în școlile noastre. Tineri și tinere, vreți să faceți parte dintre acești Gadiți în anul viitor? Vreți să jertfiți capacitățile voastre Domnului și să depuneți toate puterile voastre pe altarul Lui pentru vestirea împărăției veșnice, care va veni în curând? Și voi, tați și mame în Izrail, vreți să aduceți jertfa necesară pentru ca fiii voștri și fiicele voastre să poată primi educația și pregătirea cerută pentru activitatea cea nobilă, care constă în conducerea bărbaților și femeilor la picioarele crucii? Avem convingerea că sunteți gata să faceți aceasta, și Dumnezeu va binecuvânta jertfa voastră. *Steen Rasmussen.*

Găsește-ți sau crează-ți o cale

Primim ceea ce dorim. Totul depinde de cât de mare este dorința noastră după aceasta. Atâta timp cât tindem spre o oarecare țintă mult dorită, pot fi rezolvate multe probleme și multe greutăți pot fi înlăturate. Paginile istoriei sunt pline de rapoarte despre bărbați și femei cari au luptat cu hotărâre, eroism și stăruință pentru a ajunge ținta dorită.

„Un lucru însă am să fac“, spunea neobositul apostol Pavel. „Vom lupta pe această linie, chiar dacă lupta ar dura o vară întregă“, zicea generalul Grant, în timp ce ceilalți erau descurajați. Grație tăriei sale a putut să culegă roadele biruinței.

Un tânăr elev-colportor dela una din școlile noastre, care făcea lucrare de colportaj în timpul verii, scria: „Voiu rămâne în câmp până ce voi fi câștigat taxele școlare, orice s'ar întâmpla“. Plin de curaj a luat el această hotărâre, cu toate că-i era dor de casă, după cum se vede din următoarea propozițiune: „Nu era însă nici-

un lucru în direcția în care vream să merg eu cât mai repede spre casă“.

În timpul de față n'avem nevoie în lucrarea noastră nici de bogăție, nici de popularitate, nici de ranguri, sau titluri, ci avem nevoie de *bărbați* cari găsesc o cale sau pot crea una, bărbați cari nu se vând celui ce oferă mai mult, bărbați cari mai bine „suferă împreună cu poporul lui Dumnezeu, de cât să se bucure de o desfătare vremelnică a păcatului“.

Este nevoie de bărbați și femei, cari să-și ofere puterile lor în slujba lucrării lui Dumnezeu, indiferent ce situație deosebită li se oferă în lume; cari intră în lucrare fiindcă o iubesc; cari înving dificultățile și aduc îmbărbătare. Sunt mulți alergători. Se îngreuiază alergarea dacă cineva își târăște picioarele.

Acum câțiva timp, unul dintre tinerii noștri care are un post de învățător într-una din școlile noastre, ne-a raportat următoarea experiență: „Nu de mult mi s'a făcut o ofertă amă-

gitoare din partea unei întreprinderi din lume, cu un venit de 3.500 franci lunar și restituirea tuturor cheltuelilor. Vineri seara și în ziua Săbatului nu aveam nicio obligație. Eu mi-am exprimat mulțumirile mele față de acel domn, și i-am spus că am de îndeplinit o misiune cu mult mai mare. Tinerii credincioși, adevărații membri, cei statornici, nu se vând. Lumea nu poate oferi niciun preț care ar putea să fie destul de mare încât să amăgească pe cineva să părăsească principiile. „Nu valorez mult“, zicea nobilul patriot, Nathan Hale, „dar regele Angliei nu este atât de bogat încât să poată să mă cumpere pe mine așa cum sunt“. Este încurajator să găsim o astfel de credință la tinerii noștri.

Care este valoarea unui suflet omenească? Ești în stare să stabilești prețul? Ai dorința să cunoști valoarea sa? Mergi la Ghetsemani. Mergi la Golgota.

Ce valorează un lucrător, un adevărat lucrător, predat lui Dumnezeu, capabil și învățat? Calculează valoarea în timp, în sacrificii și în bani. Fă suma totală. Un suflet prețios, câști-

gat prin sânge, salvat pentru veșnicie, va plăti prețul cu milioane.

Câmpurile sunt albe. Este pericolul ca o parte din grâul copt să cadă la pământ și să se piardă, dacă mai mulți secerători nu iau aminte la strigătul unei lumi ce se apropie de prăpastie.

Milioane de inimi înfrânte din aceste părți, și multe milioane de inimi zdrobite și sângerând dincolo de apele mării înălță strigătul care dovedește chinul și spaima omenească: „Până când, o, Doamne, până când!“

În această mare mișcare care cuprinde tot globul pământesc, se poate găsi un loc pentru orice talent. Dă lui Dumnezeu o ocazie. Nu ascunde talentul tău. Vine ziua judecării.

Străduiți-vă să câștigați o educație. Pregătiți-vă pentru lucrarea ce vă stă în față. În timpul acesta de pace și liniște fiecare credincios adventist ar trebui să folosească și cea mai mică măsură de energie. Mai este încă mult lucru de făcut, și să ținem seama că trebuie terminat în această generație. Vizitați școlile noastre. Găsiți o cale, sau creați una.

C. A. Russel.

Hristos, Învățătorul nostru

„Ești un Învățător, venit dela Dumnezeu“. Cu cuvintele acestea a salutat Nicodim pe Isus. Acest fruntaș al iudeilor, care era învățător în Izrael, a recunoscut în Isus o personalitate însemnată în ce privește învățământul. Această declarație n'a fost dată numai de Nicodim, ci de către toți aceia cari au studiat în mod nepărtinitor viața Domnului și Maestrului nostru. Distinsa metodă de a învăța a lui Isus, și mai mult de cât aceasta, succesele Sale obținute, au făcut o mare impresie asupra lor.

În primul rând Evangheliștii, fără să vrea, scot în evidență această parte a lucrării lui Isus. În rapoartele lor ni-L. descriu ca pe Unul care într'adevăr predicase și vindecase, dar adeseori și instruisă.

Fără îndoială că Isus avea un motiv pentru care proceda așa. Fapt este că atunci când a venit să vestească solia îmbucurătoare a Împărăției, a făcut lucrul acesta numai pentru scurt timp, și după aceasta a hotărât alte persoane cari să continue lucrarea începută. Acestora a trebuit să le dea o educație completă pentru îndeplinirea misiunii lor. La începutul lucrării Sale era convins că nu Se putea aștepta la vreun ajutor din partea claselor conducătoare, ci din contră, știa foarte bine că se vor împotrivi lucrării Sale folosindu-se de toate mijloacele pe cari le-ar avea la îndemână; însă Isus a biruit toate acestea, pentru că „venise dela Dumnezeu“.

Isus S'a îndreptat atunci spre acea clasă de oameni, cari erau destul de umiliți pentru a se lăsa instruiți, ale căror cugete nu erau prea întunecate de prejudecăți sau de raționamente ambițioase, egoiste sau deșarte, pe cari a putut să-i pregătească pentru a continua lucrarea Sa. „Ca niște oi între lupi“, acestea sunt cuvintele cu cari Domnul a zugrăvit în mod deschis situația ucenicilor.

Se poate înțelege foarte ușor din ce motive lucrarea lui Isus a constat mai mult din morală. Părții spirituale, care nu se neglija încă, i se acordase rangul al doilea. Isus știa că din inimă vin izvoarele vieții (Solomon), și că trebuie să se lucreze acolo pentru a se vedea roadele. Aci este secretul pentru ce Isus era un adevărat educator, știind ca prin cucerirea și transformarea inimilor necurate și rele, să le lege de Sine până la moarte.

Se înțelege că Cuvântul a jucat rolul principal în lucrarea aceasta. Metoda Sa era cea mai variată și se potrivea de minune auditorilor Săi și împrejurărilor din vremea aceea. El învăța prin legi, vorbiri, conversații, convorbiri familiare, prin muștrări ușoare și serioase, prin întrebări, cari erau puse cu scopul de a face să strălucească lumina, și chiar prin tăcere, care îndemna pe ascultătorii Săi să mediteze ei înșiși asupra lor. Cu o iscusință desăvârșită înțelegea să rezolve problemele cele mai subtile, și să învingă pe adversarii Săi. Ascultătorii Săi

se întrebau, unde a putut El învăța toate acestea, iar alții cari încercau să contesteze dreptul Lui de a instrui, și cari nu voiau să aibă nimic de-a face cu persoana Lui, se adresau autorităților. Străinii au depus o mărturie nepărtinitoare față de dușmanii Săi.

Fără să se rezeme pe vreo oarecare formulă teoretică, Isus S'a folosit de toate întâmplările vieții zilnice, pentru a clarifica un adevăr însemnat. De acum instruirea nu avea să mai fie abstractă, ci concretă. Minte o păstrează mai bine și poate să facă mai repede aplicația folosită când este nevoie; Activitatea Sa nu era mărginită numai la un anumit loc. El lucra atât în templu, cât și într'un loc retras, atât în întunericul nopții, cât și la lumina zilei, atât la fânfană, cât și într'un loc public, într'o barcă pe un deal, în interiorul unei case ospitaliere, precum și în sala de judecată la intrarea triumfală, cât și la urcarea anevoioasă pe Golgota. Se folosea de evenimentele cele mai variate pentru a lămurii învățătura Sa. Pildele Sale strălucite, toate scoase din natură, sunt adevărate bijuterii a

căror strălucire nu că s'a slăbit după 2000 de ani, ci din contră s'a mărit. Avem destule dovezi pentru a susține lucrul acesta.

Minunile Sale aveau și un scop educativ. Prin vindecarea suferințelor trupești a câștigat inimile. Minunile aveau și o însemnătate spirituală în aceeași măsură pentru cei cari fuseseră vindecați, cât și pentru cei cari fuseseră martori oculari.

În deosebi este de observat că Isus unise fapta cu cuvântul. Aceasta a contribuit la recunoașterea Sa ca Învățător. El trăia pe deplin învățătura Sa. La El nu găsim, după cum se întâmplă la mulți filosofi, contradicție între fapte și cuvinte, care de multe ori duc la concluzii înșelătoare. Toată învățătura lui Isus se compunea dintr'o singură țesătură, fără nicio cusătură.

Să venim ca și Maria să ne așezăm la picioarele Sale și să ascultăm învățăturile Sale, și cu o adâncă admirație și plini de adorațiune sinceră să strigăm: „Rabi“.

H. Evard.

„Nu pleca nepregătit“

Nici nu trece peste prag —
Stai și mînșle-ți adună,
Dacă-i vorba pe furtună
Să pornești în largul mării,
Tânăr drag!

Uite cum aleargă valul:
Un balaur din poveste —
Cât un munte-aproape este —
Și 'nspumat — năluca zării —
Surpă malul!

Altul, altul, și 'ncă unul
li urmează, și-alte mii;
Cerul rupe din stihii ...
Cine-î om ca să-l înfrunte?
E vreunul?

Urlă marea! Ce de sbucium!
Iadul tot e'n apă, par'că!
Uite 'n larg se vede-o barcă,
Jucăria apei crunte!
Aud bucium!?

Pentru-o clipă, Par'că-nume
Am văzut-o, ca să piară;
Ah ce crudă-i marea: fiară!
O 'nghîți cu larga-i gură,
Numai spume!

Chiar de vezi că-i vreme bună
Nu pleca, când tu nu știi
Nici lopata 'n mâini să ții,
Nici să lupți cu marea sură
Pe furtună!

N. Carpen.

Ascultare și temeinicie

Lucru de care ne-am lovit în educația tineretului este că numai puțini sunt deprinși cu ascultarea și temeinicia.

Dacă cercetăm atât experiențele persoanelor din Biblie cât și ale celor prezentate de Istorie, sau dacă ne reamintim propriile noastre întâmplări ne dăm seama cât de însemnat este

ca un tânăr sau o tânără să fie ascultător și să lucreze temeinic.

Profetul Samuel a fost nevoit să atragă atenția regelui său Saul că „ascultarea este mai mare decât jertfa“. Căderea regelui amintit a venit nu din lipsă de inteligență, de iscusință sau din lipsă de înfățișare impunătoare ci din

lipsa de ascultare. Dar nenorocirea întregului neam omenesc nu vine tot din lipsa de ascultare? Cred dar că noi toți ar trebui să ne străduim să cultivăm ascultarea.

De unde să începem?

Să începem dela noi înșine.

Cu ce să începem?

Cu ascultarea în totul de Dumnezeu.

Nu este cazul să începem dela a impune altuia ascultare, câtă vreme noi înșine nu suntem ascultători. Nici nu am ști când să cerem, și cât să cerem dela altul, dacă nu am făcut noi înșine ucenicia aceasta. Și nu e de ajuns a fi făcut cândva ucenicia ci trebuie să rămânem continuu ucenici ai ascultării.

Dacă suntem ascultători de Dumnezeu, vom ști și măsura în care să fim ascultători de oameni.

În minunata carte „Educația“ găsim în capitolul referitor la disciplină, îndemnuri înțelepte cu privire la ascultare.

„Una din primele lecții pe care trebuie să le învețe un copil este aceea a ascultării. Înainte de a fi destul de mare ca să judece, el poate fi învățat să asculte. Prin eforturi amabile și stăruitoare acest obicei ar trebui înrădăcinat. În felul acesta se evită acele ciocniri între voință și autoritate, ciocniri cari au un așa mare rol în ce privește crearea dușmăniei și amărăciunii față de părinți și educatori și prea deseori a împotrivirii față de orice autoritate, omenească sau dumnezească“.

Metoda recomandată în capitolul amintit este a *exemplului* dat de părinți și educatorii ascultători de Dumnezeu și mai marii lor, și *convingerea*. Numai animalele sunt *dresate*, omul trebuie să fie *convins*, să aleagă el de bunăvoie ce este bine. Chiar dacă metoda aceasta pare mai grea și mai îndelungată, efectele ei sunt sigure. Capitolul acesta merită să fie studiat cu atenție, cum de altfel ar trebui să se facă și cu celelalte capitole ale cărții amintite. Din nici o familie nu ar trebui să lipsească această carte, „Educația“.

În privința „temeiniciei“, din același izvor avem cuvintele următoare: „Mulți părinți nu ajung să isbutească în a lucra mână în mână cu profesorii creștini. Tinerii și copiii, cu priceperea lor nedesăvârșită și cu judecata nformată, nu sunt întotdeauna în stare să înțeleagă toate planurile și metodele profesorului. Cu toate acestea când povestesc acasă ceea ce s'a făcut la școală, lucrurile acestea sunt discutate de părinți în cercul familiei, și felul de a lucra al profesorului este criticat fără măsură. În împrejurări de acestea copiii învață lucruri de care este greu să se mai desbare. Oricâte-

ori sunt supuși la restricții cu care nu sunt obișnuiți, sau li se cere să se ocupe cu stăruință de învățatură, alegă la părinții lor necuțuți căutând milă și simpatie. În felul acesta se încurajează un spirit de neliniște și nemulțumire, școala întreagă suferă de o influență demoralizatoare, iar povara profesorului e făcută mult mai grea. Paguba cea mai mare însă o suferă victimele greșitelor procedee ale părinților. Defectele de caracter care s'ar fi putut îndrepta printr'o educație bună, sunt lăsate să se întărească în decursul anilor, ceea ce face ca persoana care le are să nu mai fie bună de nimic, sau să fie prea puțin folositoare.

„De obicei se observă că tocmai elevii aceia sunt mai mult înclinați să se plângă de disciplina școlară, cari au primit o educație superficială. Pentru că n'au fost învățați că e nevoie de *temeinicie*, privesc la ea cu neplăcere. Părinții au neglijat să învețe pe copiii lor să împlinescă în chip credincios datorile casnice. Se îngăduie copiilor să petreacă orele lor în jocuri, în timp ce tatăl și mama muncesc înainte din greu. Puțini tineri simt că e de datoria lor să ducă o parte din povara familiei. Ei nu sunt învățați că lăsarea în voia poftelor și căutarea de viață ușoară sau de plăceri, nu este ținta cea mare a vieții.

„Cercul familiei este școala în care copilul primește învățăturile cele dintâi și cele mai dăinuitoare. Din cauza aceasta părinții ar trebui să fie mai mult pe acasă. Prin învățături și exemplu, ei ar trebui să învețe pe copiii lor să iubească pe Dumnezeu și să se teamă de El, învățați-i să fie inteligenți, să știe să se poarte între oameni, să fie miloși, să fie harnici, economi, gata de jertfă. Arătând copiilor lor iubire, simpatie, și încurajare în casă, părinții pot să le dea un adăpost și un refugiu sigur și bine venit față de ispitele lumii“. *Fundamentele Educației Creștine*, pag. 64. 65.

După anii de experiență cu diferiți tineri în școala noastră, consider că fără concursul hotărât educativ al părinților, lucrarea noastră aci nu va prospera mult. De aceea apelul nostru se îndreaptă către toți părinții atât acei cari au copii mai marișori, cât și aceia cari au copilași mici, și cari doresc să dea Domnului și lucrării Lui elemente folositoare, să-i dea prindă cu *ascultarea* și *temeinicia*.

Suntem siguri că ajutorul Bunului Dumnezeu va fi dat aceloră cari-l doresc și-l cer. Marele Învățător este alături de mama duioasă, alături de tatăl grijuliu cari vor să meargă pe urmele Lui în educația copiilor.

D. Florea.

Nevoia educației creștine

Ori ce gând cu adevărat frumos și înălțător, menținut în suflet, tinde să aibă înrăurire asupra felului de a umbla în viață.

Sfatul Mântuitorului sau mai bine zis, porunca indirectă: „Voi sunteți sarea pământului și lumina lumii“, se potrivește de minune pentru noi în aceste timpuri. Și cine poate tăgădui decăderea moralului în zilele noastre?!

Adeseori s'a repetat de multe guri și chiar s'a accentuat cuvântul „tineri“, căci pentru timpul nostru se cer tineri bărbați de caracter, cari să nu poată fi nici cumpărați nici vânduți, stâlpi pe cari să se sprijine lucrarea Domnului.

Ori nu este tot atât de mare cerința și după tinere cari să stea la înălțimea celor cerute de Dumnezeu?

Dacă este adevărat că pe vremuri Dumnezeu a folosit în lucrarea Sa bărbați destoinici, este tot așa de adevărat că și femeile și-au avut rolul lor însemnat și uneori în timpuri din cele mai critice, cum au fost: Debora ca judecătoarea, regina Estera, salvatoarea poporului ei, Ichebeta adevărată mamă educatoare, profeteasa Maria poetă și compozitoare. Apoi Elisabeta, mama celui mai mare prooroc, Maria, mama după trup a Mântuitorului. Ana profeteasa, Tabita, făcătoare de bine, asemeni Febe Mariam cele șapte fiice cari au profetizat, și încă altele amintite în Sfânta Scriptură; și în sfârșit profetul al timpului nostru cine a fost? O femeie! E adevărat că a fost vasul cel mai slab, dar tare tocmai prin slăbiciune, tinzând a căuta forță la Dumnezeu. Prin urmare de aci rezultă că educația este tot atât de necesară pentru pregătirea tinerelor ca și a tinerilor, având același ideal educativ și pentru unii și pentru alții.

Dumnezeu a binecuvântat țara noastră cu o școală misionară, unde mai ales tinerii și tineretele își pot modela caracterul pentru o viață educativă creștină. A fi la școală este unul din cele mai înalte privilegii. Odată cu viața de școală se începe o viață nouă. În fața fiecăruia se deschid perspective noi; iar anii petrecuți în școală rămân ca cele mai însemnate și plăcute fragmente ale vieții. Orele de clasă, studiu, lucru și recreație sunt orele ce nu pot fi uitate niciodată. Și pentru că în multe cazuri stările de mai târziu depind de pregătirea făcută de mai înainte cât și de felul în care s'a știut să se prevină unele lucruri, această viață de școală exercită în învățământ și practică, dezvoltarea armonică a celor trei ramuri ale educației: fizică, intelectuală și spirituală. Ei bine, toate acestea sunt foarte necesare, și pentru tinere mai ales, în fața cărora rămân să se perinde eveni-

mente importante; căci în viață sunt multe idealuri frumoase, dar ca să poată fi atinse, la cele mai multe atârnă de buna educație primită în anii fragezi ai copilăriei și tinereții. Deci învățăturile folositoare cari se pot câștiga vor întrece cu mult valoarea banilor pentru taxe, a căror administrare va corespunde întreținerii Dvs. stimate tânăr și stimată tânără. Oare vreți să spuneți că anul acesta din cauza crizei prea mari, nu vă puteți îndrepta pașii spre căminul educator; atunci permiteți-mi să vă întreb: Dvs. așteptați anii viitori cu belșug și pace?...

Dacă și răspunsul Dvs. se potrivește cu cel după Biblie, și recunoașteți că în anii ce au trecut posibilitățile nu v'au fost atât de restrânse și totuși nu ați plecat, pentru că mai întârziati și acum când încă mai puteți adăoga la eforturile ce necesită, fără a mai lungi speranța la vremuri mai bune.

La rândul ei, și școala depune toată stăruința, făcând diferite amenajamente, pentru a reduce la minimum taxele școlare, numai și numai pentru a se putea bucura cât mai mult tineret de posibilitatea frecventării cel puțin a unui an școlar, căci cineva a zis: „Începutul este anevoie, urma vine dela sine“.

Când făceam parte și eu din grupa celor cari aveau ca țintă mergerea la școala misionară, a trebuit să consum multă răbdare până să ajung la realizarea celor dorite. Și mulțumită providenței divine că am terminat cu bine întregul curs școlar, în care timp am făcut experiențe diferite spre învățatură. Așa am cules floare cu floare, formând în cei patru ani de-arândul, cel mai frumos buchet de amintiri, pe cari păstrându-le pot să le istorisesc cu multă plăcere celor interesați de școală.

Țin cu această ocazie să mă adresez părinților cari hotărăsc educația copiilor dumnealor și tot odată tinerilor și tinerelor, în vederea răspunderilor pe cari legile naturii îi va obliga să le poarte mai curând sau mai târziu. E știut și știut să fie, că armonia e cu atât mai bine realizată cu cât primesc o educație asemănătoare. Iată că și în această direcție sunt necesare pregătiri anume și e timpul ca să gândim serios la ele. Ca astfel, ajunși la ținte să fim pilde vrednice de imitat, a căror putere de sare să contribuie la progresul lucrării de Evanghelizare și a căror viață de lumină să fie farul de îndreptare spre Impărăția cerească, a celor rătăciți pe valurile lumii în întunericul păcatului.

În Mărturii găsim scris: „Pentru a avea bărbați și femei bine echilibrați, cultura morală, (Urmare la pag. 121.)

PRIVEGHERE

(Urmare dela No. 7)

Cât privește moralitatea, numele unui om spiritual trebuie să fie nepătat. Mulți sunt foarte buni membri ai Comunității, dar ei nu se potrivesc pentru diferitele slujbe ale Comunității. Eu sunt foarte sever cu acei creștini, cari au căzut în păcate grele. Eu mă bucur, când ei într'adevăr se pocăiesc din nou, și când, cu o bucurie însoțită de o oarecare frică, pot fi primiți iarăși în Comunitate...

Pentru multe meserii și ocupațiuni nu se pot folosi, decât oameni puternici, și dacă Dumnezeu ne cheamă la vreo slujbă spirituală atunci trebuie să ne străduim, ca să primim harul, care ne face tari și destoinici, ca să nu rămânem începători, cari, spre pierzarea lor proprie și în dauna Bisericii, cad mereu, când sunt ispitiți de Satana. Noi trebuie să fim înarmați cu toată armătura lui Dumnezeu, gata de a săvârși fapte eroice, cari nu pot fi așteptate dela alții. Lepădare de sine, uitare de propria persoană, îndăgăduință, statornicie, îndelungă răbdare, trebuie să formeze virtuțile noastre de toate zilele. Cine poate satisface toate aceste cerinți? Noi trebuie să trăim cât mai aproape de Dumnezeu, dacă dorim să ne dovedim încercați în chemarea noastră.

Gândiți-vă la faptul, că fiind predicatori, toată viața voastră, dar în deosebi viața voastră de servire va fi influențată de puterea credincioșiei voastre. Dacă zelul vostru se micșorează, atunci nu vă veți ruga bine sus, la amvon. La altarul familiar rugăciunea voastră va fi și mai rea, iar cea mai rea va fi rugăciunea voastră rostită în cămăruța voastră. Dacă sufletul vostru devine sec, atunci ascultătorii voștri fără să-și dea seama vor simți, că rugăciunile voastre nu au nici sevă, nici putere. Ei vor bănui nerodirea voastră, încă înainte de a vă da seama voi înșivă de acest lucru. Poate că folosiți cuvinte tot atât de potrivite, și fraze tot atât de bine compuse, ca și înainte de aceasta, însă aveți cu mult mai puțină putere spirituală. Câteodată vă scuturați, ca Samson, dar marea putere a dispărut. În contactul vostru cu membrii Comunității, aceștia în curând vor observa, cum darurile harului din ce în ce scad la voi. Dacă cineva suferă de o boală de inimă, atunci suferă corpul întreg: stomacul, plămâni, intestinele, mușchii, și nervii, și dacă inima este spiritualicește slabă, atunci toată viața interioară seacă. Și toți ascultătorii voștri mai mult sau mai puțin vor suferi împreună cu voi. Cei tari poate că vor scutura moleșeala paralizatoare, dar cei slabi în orice caz vor suferi daune grele. Cu omenii stau lucrurile la fel ca și cu ceasornicele. Un ceasornic de buzunar, ce arată greșit, poate să ducă în eroare numai pe proprietarul său, dar dacă ceasul dintr'un turn arată greșit ora, va duce în eroare un oraș întreg.

Un astfel de ceasornic public este și predicatorul. Mulți își îndreaptă ceasornicul după el; dacă nu umblă potrivit, atunci și ei umblă nepotrivit, și într'o mare măsură el este răspunzător pentru păcatul pe care el l-a determinat. Acesta este un cuget insuportabil, frații mei, și totuși trebuie să privim răul în față, dacă dorim să ne ferim de el.

Noi mai avem nevoie și de o evlavie puternică, fiindcă suntem expuși la mai mari primejdii, ca alții. Oamenii, de sigur, cred, că noi stăm într'un colț ferit, unde nicio ispită nu ne poate ajunge; însă primejdiile noastre dimpotrivă sunt mai mari și mai violente, decât acelea ale creștinilor de rând. Noi, fi-

rește, stăm pe o înălțime, dar această înălțime este primejdioasă, și pentru mulți ea devine stâncă din Tarpei. Nu pot enumăra toate ispitele în parte; există între ele unele mai de rând iar altele mai fine. Celor grosolane, de pildă, le aparține faptul, că ne place să stăm prea bucuos și timp prea îndelungat la o masă bine încărcată. Ispita aceasta este mare atunci când în Comunitatea noastră avem membri ospitalieri. Pentru predicatorii necăsătoriți, cari sunt înconjurați de o ceată de tinere, cari îi admiră, ispita sensualității este deosebit de mare. Însă ajunge atât! Dacă ochii voștri nu sunt orbiți, voi înșivă veți zări mii de curse. Există însă curse tainice, de cari scăpăm cu mult mai greu. Una din cele mai rele ispite este când creștinismul nostru personal este desființat prin serviciul nostru, și noi cetim și predicăm Biblia numai în calitate de predicator. A pierde credința personală și a fi lipsit de pocăința personală, înseamnă o pierdere grozavă. „Nimeni nu va predica altora bine, dacă el nu-și predică mai înainte lui însuși“, zice John Owen. Este foarte greu a rămâne credincios față de acest principiu. Felul pervertit al firii omenești aduce cu sine faptul, că serviciul nostru, în loc să ne facă să progresăm în evlavie, cum susțin mulți, ajunge pentru noi tocmai o piedică destul de mare. La mine cel puțin așa stau lucrurile. Oricât ne-am feri de spiritul de slujbaş ales, el se agață de noi la fel cum o haină lungă se prinde de picioarele unui alergător, împiedicându-l în alergare. Feriți-vă, iubii frați, de aceasta, și de alte primejdii ale slujbei voastre. Și la caz, că și până acum ați făcut acest lucru, atunci continuați cu această veghere, până în ceasul vostru cel din urmă.

Am numit numai o singură primejdie; dar există legiuni. Marele vrăjmaș al sufletelor nu lasă neîncercat niciun mijloc, spre a corupe pe predicator. „Feriți-vă“ — zice Baxter — „căci vrăjmașul tocmai asupra voastră va da cel dintâiu și cel mai violent asalt. Dacă voi sunteți conducători în luptă, el vă va cruța numai până la acea măsură, până la care Dumnezeu îl va împiedeca în atacurile sale. El vă urăște mai mult, căci voi îi faceți cele mai mari pagube. După cum urăște el pe Hristos mai mult decât pe vreunul dintre noi, pentru că Hristos este Conducătorul nostru și Urzitorul mântuirii noastre și fiindcă El cauzează împărăției întunecului mai multă pagubă, decât lumea întreagă laolaltă, de aceea urăște și pe conducătorii cari servesc sub Hristos, după gradul lor, mai mult ca pe soldații de rând. El știe ce incurcătură se produce, când conducătorii cad. De mult practică el această metodă de luptă, anume de a lovi pe păstori, pentru ca oile să se risipească; și fiindcă succesul său până acum a fost atât de mare, el continuă în felul acesta, cât timp va putea, și-i va fi îngăduit. Feriți-vă deci, căci vrăjmașul și-a aruncat privirile în deosebi asupra voastră. Șoaptele sale cele mai violente, ademenirile sale neîncetate, atacurile sale cele mai înverșunate, împotriva voastră se îndreaptă. Dacă sunteți înțelepți și învățați, gândiți-vă, că Diavolul este cu mult mai înțelept și mai învățat, și că el este și mai iscusit în arta de a discuta. El se transformă într'un înger al luminii, spre a vă amăgi. Încă înainte de a vă putea da seama, el pătrunde în voi, și vă duce la cădere; înainte de a cunoaște pe acest înșelător, v'a înșelat și v'a răpit credința și nevinovăția, și voi nici

nu observați pierderea suferită, ba el chiar vă face să credeți, că dimpotrivă, voi le-ați primit pe cele pierdute într-o măsură mai bogată. Voi nu vedeți undița, cu atât mai puțin pe pescarul șiret, ce vă momește. El însă își potrivește momeala după caracterul fiecăruia, astfel, încât principiile și înclinațiunile proprii îi servesc omului spre pierzare. O, cum va triumfa el, când va izbuti să seducă pe un păstor la trândăvie, necredincioșe, lacomie, pentru a-i da Comunității un prilej de poticnire, și pentru ca vrăjmașul să poată spune: „Iată, priviți pe păstorii voștri sfinți, priviți severitatea lor, și unde duce ea! Chiar și fața de Hristos se va lăuda și va zice: „Aceștia deci sunt lupțorii tăi! Eu pot face, ca cei dintâi servi ai Tăi să Te defaime, ca proprii Tăi administratori să devină necredincioși! Cum își va bate joc de voi, dacă v'a amăgit, ca să fiți necredincioși în serviciul vostru sfânt, și să vă pătați chemarea voastră sfântă. Nu-i permiteți bucuria aceasta, nu-i dați voie, ca să facă el cu voi, cum au făcut Filistenii cu Samson, nu-i îngăduiți, ca întâi să vă ia puterile, apoi să vă scoată ochii, iar în cele din urmă să vă facă de rușine și de ocară“.

Deci încă odată: „Noi trebuie să ajungem la cea mai supremă evlavie, pentru că lucrarea noastră cere aceasta în mod imperios. Pe măsură ce ființa noastră înnoită va deveni puternică, vom fi plini de binecuvântare în chemarea noastră spirituală. Cum este lucrătorul, tot așa este și lucrul. A se împotrivi vrăjmașilor adevărului, a apăra bastimentele credinței, a cârmui bine în casa Domnului, a mângâia pe cei întristați, a întări sufletele sfinților, a conduce pe cei lipsiți de sfat, a suporta pe cei ce se împotrivesc, a câștiga și a păstra suflete, acestea, și mii de alte lucruri le poate săvârși numai un bărbat integru, pe care Dumnezeu l-a întărit pentru serviciul Său. Căutați deci țările la Cel ce este tare, înțelepciune la Cel ce este înțelept, căutați totul la Acela, Care are totul, și poate totul.

În al treilea rând: Fiecare păstor să poarte de grijă, ca purtarea sa personală în toate împrejurările, să fie în armonie cu purtarea sa în timpul slujbei sale. Este cunoscută povestea aceluia bărbat, care a predicat atât de bine, însă a trăit atât de nepotrivit, încât se zicea despre el: „Când este la amvon, n'ar mai trebui lăsat să părăsească acel loc, iar când este jos, n'ar trebui lăsat să mai urce acolo“. Dumnezeu să ne păzească, ca noi să nu imităm pe un astfel de lanus cu două fețe. Noi nu vrem să fim preoți ai lui Dumnezeu în fața altarului, și fiii lui Belial în afară de Cortul Mărturie, ci noi, dimpotrivă, să fim, cum zice Grigorie de Nazianz despre Basilius: în învățătura noastră să tunăm și în vorbirea noastră să fulgerăm. Nu putem avea încredere față de acei oameni, cari arată două fețe, și nu putem crede acelora, cari învață într'un fel, însă trăiesc în alt fel.

Faptele vorbesc mai puternic decât cuvintele, și o viață stricată are o influență mai mare decât cea mai convingătoare predică. În primul rând, viața noastră trebuie să fie predică cea mai elocventă. În acest loc aș dori să avertizez în deosebi împotriva păcatelor de neglijență. Mulți păstori uită de a servi lui Dumnezeu și atunci, când nu stau la amvon, și astfel viața lor în partea ei negativă nu concordă cu predică lor. Frați, temeți-vă de faptul de a fi niște păstori la fel cu ceasornicul, cari nu trăiesc din harul ce locuiește într'ânsul, ci sunt întorși numai la o anumită oră. Păstorii cei adevărați sunt totdeauna păstori, chiar și atunci când nu stau la amvon. Dar există mulți cari se aseamănă cu o jucărie de a copiilor; învățăm cutia, și mica figură de pe ea face unele mișcări, până ce mecanismul se oprește; mai

departe totul rămâne nemișcat. Tot astfel fac mulți, cari rămân statornici în serviciul adevărului, atâta timp, cât au obligații față de slujba lor, după aceea însă, dacă nu primesc bani, nu mai fac rugăciuni; dacă nu mai au leafă, nu mai predică.

Cât de teribil lucru este un păstor care nu viețuiește conform învățăturii sale. Despre Domnul nostru Isus se zice, că El, ca Moise, a fost un profet, puternic în fapte și cuvinte. Un bărbat al lui Dumnezeu trebuie să imite pe Domnul tocmai în această privință. El să fie puternic atât în cuvântul învățăturii sale, cât și în fapta pildei sale; și pe cât posibil în fapte să fie și mai puternic. Este un fapt remarcabil, că singura istorie bisericască, pe care o avem, vorbește numai despre faptele Apostolilor. Despre predicile lor, cari în orice caz au fost bune, mai bune ca toate predicile noastre, Spiritul Sfânt nu a păstrat mult, nici despre hotărârile lor, luate cu ocazia sinoadelor bisericesti. Tot la fel și faptele noastre să fie demne de a fi raportate, căci este sigur, că se ține un raport de toate faptele noastre. Trebuie să trăim mai mult sub ochiul lui Dumnezeu și a luminei zilei, ce descoperă toate.

Sfințenia este cea mai necesară virtute și cea mai frumoasă podoabă a păstorului. Distingere morală nu-i ajunge; el are nevoie de ceva mai înalt. Trebuie să fim unși cu mirul cel sfânt, căci altfel ne lipsește ceea ce ne dă un miros plăcut în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. Bătrânul John Stoughton, în scrierea sa, ce poartă titlul: „Despre demnitatea și obligațiunea predicatorului“—zice: „Dacă Uzia a trebuit să moară, pentru că s'a atins de chivotul lui Dumnezeu, iar bărbății din Bet-Semeș, pentru că au privit la el; dacă până și animalele, ce se atingeau de muntele cel sfânt, au fost amenințate cu moartea, ce oameni trebuie să fie aceia, cari pot să vorbească în mod familiar cu Dumnezeu, să stea în fața Sa, ca îngerii, și să privească mereu fața Sa, cei ce duc chivotul pe umerii lor, adică duc numele Său la păgâni, — mai pe scurt zis: cari sunt solii Săi. Sfințenia este podoaba casei Tale, Doamne! Vasele, hainele, toate lucrurile trebuie să fie sfinte, și numai singur acela ar putea să fie nesfințit, pe a cărui haină sunt scrise cuvintele: sfințit pentru Domnul? Nu! Servii Domnului trebuie să fie niște lumini arzătoare și luminătoare, căci altfel nu vor produce decât pagubă și pierzare. Dacă solii nu sunt sfinți, atunci desonorează țara, din care ei vin, și pe împăratul, care i-a trimis“.

(Urmare dela pag. 119.)

Nevoia educației creștine

trebuie să fie combinată cu cea fizică și intelectuală“.

Deci în urma atâtor avertizări, care este părerea sinceră pe care o aveți acum despre Școala Misionară, și cât de curând doriți să vă enumărați printre elevii și elevele acestei școli?

Rămâne ca răspunsul să se confirme de tineret prin numărul ce se va prezenta pentru înscrierea la curs chiar în anul școlar ce ne stă în față.

Dumnezeu să ajute la cât mai mulți, ajungerea acestei ținte frumoase, nobilă și ideală: educația.

Oprica Stoicea
Abs. „Inst. Biblic“
Brașov.

Departate de cele lumești

Căsătoria cu necredincioșii — Tovărășii în afaceri — Imbrăcămintea

Din Scripturi am învățat că prețul sfințeniei este despărțirea. Noi trebuie să ne despărțim de cele lumești dacă dorim ca să desvoltăm și să menținem acele calități necesare comuniunii cu Dumnezeu. Inșă, una este ca să discuți în genere principiul separării și alta este ca să discuți asupra aplicării lui deosebite asupra vieții noastre de toate zilele.

Știm că totdeauna există primejdia ca atunci când se statornicesc reguli pentru punerea în practică a unui principiu divin, anumite persoane mărginite să se rătească. Inșăși Biblia desaproabă zelul care nu este în armonie cu cunoștința, și mustră pe aceia cari sunt prea dărzi într'o dreptate din care lipsește reala esență a adevăratei religii. Totuși, greșelile acelora cari sunt extremi în aplicarea lor nu ar trebui să ne împiedice de a depune o străduință plină de rugăciune și hotărîre în ce privește aplicarea în viața de toate zilele a principiilor divine descoperite în Scripturi. Fiindcă chiar desfășurarea milosteniei creștine față de alții în Comunitate nu poate să ne dea o idee clară de felul cum trebuie aplicat un adevăr, noi ar trebui să menținem pentru viața noastră un program de disciplină spirituală care va aduce fiecare faptă, lucru și cuget în conformitate cu voința divină așa după cum a descoperit-o Dumnezeu în inimile noastre.

De sigur, noi nu am face decât să luăm religia în răs dacă am aproba principiile biblice prezentate de predicator în ziua de Sabat, dar nu am dovedi nicio plăcere ca Duminecă dimineața să le aplicăm în lucrurile și tovărășiile de toate zilele. Pentru cea mai mare parte dintre noi nu există niciun alt subiect mai potrivit pentru rugăciune către Dumnezeu, decât acela după curaj — curaj pentru a examina în chip limpede legătura dintre învățătura biblică față de viețuirea noastră personală, și curajul de a trăi conform acestei cercetări.

Acum venind direct la chestiunea despărțirii de cele lumești, am putea întreba: În ce fel ar trebui ca aceste principii să fie reflectate în viețile noastre? Fără să încercăm să argumentăm asupra detaliilor mici, noi credem că sunt anumite sfere bine definite în cari acest adevăr ar trebui să ia contact cu viața noastră de toate zilele.

CASATORIA CU NECREDINCIOȘII.

Cu greu se poate găsi cineva în Comunitate care ar putea afirma că are curajul să tăgăduască faptul bine constatat că orice căsătorie cu necredincioșii este o vădită călcare a orânduiri lui Dumnezeu de despărțire de lume. Și cât de deseori în anumite cazuri asemenea fapte sunt iertate, dacă nu chiar și apărute. În această privință de sigur că părinții au o datorie solemnă de a întipări în copiii lor, pe măsură ce se măresc, ideea că Dumnezeu condamnă căsătoria cu necredincioșii. De sigur, este adevărat că în cele din urmă tinerii trebuie să hotărască asupra acestei chestiuni și că ei sunt răspunzători de calea luată. Dar oare nu ar fi mai puține uniri de acestea nebiblice dacă fiecare părinte și-ar da seama așa cum se cuvine de covârșitoarea importanță a întipăririi în copiii săi că poruncile lui Dumnezeu în ce privește căsătoria sunt tot atât de obligatorii ca și oricare altă poruncă din Biblie?

Sunt unii tineri cari câteodată caută să-și justifice planurile lor în vederea unei căsătorii nebiblice

spunând că ei au credința că în chipul acesta pot câștiga pe viitorul lor tovarăș pentru Hristos și pentru Comunitate. Inșă, pentru câștigarea cuiva la Hristos este nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, căci El este singurul care aduce pocăință și convingere de păcat. Dar în numele unei cinstite cugetări spirituale, cum ar putea crede cineva că făcând un pas pe care Dumnezeu îl condamnă înseamnă a urma o cale ce ar fi mai cu efect în ce privește câștigarea cuiva la Dumnezeu? Este adevărat că Domnul este milostiv și îndelung răbdător, și stă gata să ne ierte greșelile cum și călcările legilor Sale, îndrumând de multe ori situațiile cele mai de plâns a fi spre slava Sa și spre mântuirea multora. Dar asemenea biruințe pentru Dumnezeu la care s'ar putea ajunge în cele din urmă cu toată călcarea legii lui Dumnezeu, nu aduc nicio îndreptățire pentru alții să continue în această călcare a legii și orânduiri lui Dumnezeu. Aceasta ar fi la fel cum am face din îndelunga răbdare și mila lui Dumnezeu o pricină de păcătuire. Sunt alte căi, încercate și drepte, în ce privește mântuirea necredincioșilor. Dar *căsătoria* cu ei nu este una din aceste căi.

TOVARAȘII ÎN AFACERI.

Nu rareori, când cineva primește solia adventă se găsește într'o strânsă legătură de afaceri, cum ar fi de exemplu o tovarășie cu necredincioși. Răul acestui fapt se dovedește imediat, din faptul că afacerile cer ca să se lucreze în Sabatul cel sfânt al lui Dumnezeu, și că deci pentru a menține tovarășia într'o asemenea asociație ar însemna tăgăduirea adevărului despre Sabat. Graba cu care cea mai mare parte dintre nouii credincioși rup asemenea tovarășii, este o dovadă mișcătoare despre puterea pe care o are această solie de a schimba viețile oamenilor.

Dar câteodată se întâmplă că din vreun motiv sau altul unii nu rup asemenea tovarășii. De sigur lucrul acesta este contrariu principiului de despărțire. Cum ar putea spera un frate să fie un martor zilnic înaintea oamenilor pentru adevărurile advente în general și în deosebi pentru adevărul asupra Sabatului, în timp ce întreține o tovarășie care aduce cu sine călcarea Sabatului? A continua o asemenea legătură înseamnă a tăgădui credința.

IMBRACAMINTEA.

Apostolul Petru face apel la credincioși să se despărță de lume în chestiunea imbrăcăminții, și pentru incurajare la aceasta arată că o asemenea deosebire în imbrăcămintea poate aduce câștigarea altora la Dumnezeu. Noi cetim:

„Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în imbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu“. 1 Petru 3, 1—4.

Satana a făcut din imbrăcămintea serva mândriei. Și în acest fapt se găsește miezul răului imbrăcăminții după modă. Este adevărat că mai sunt și alte rele evidente, cum ar fi dăunarea sănătății fizice care

rezultă din anumite mode, și ispita spre imoralitate care dăinuște în multe feluri de îmbrăcăminte. Dar deși se poate ca moda să nu dăuneze deloc sănătății corpului și să îmbrace în așa fel pe cineva încât să nu fie învinuit cătuși de puțin că ar scădea principiile morale, totuși ea poate fi rea din pricină că întinde spre vanitate. Acest fapt ar trebui reamintit, ca nu cumva membrii Comunității să caute a-și apăra umblarea lor după tot felul de schimbări de mode prin argumentarea că în ele nu este nimica ce ar fi dăunător sănătății sau moralei. Este ceva care e tot atât de dăunător sufletului ca și luxul, și chiar mult mai rău decât orice obiceiuri nesănătoase, și anume felul de viață care concentrează mereu totul asupra noastră înșine. Niciodată noi nu ar trebui să ne apropiem atât de mult de materia din care este alcătuit păcatul, după cum este cazul când ne ocupăm de mândria, vanitatea și deșertăciunea inimii omenesci. Din ziua de când a căzut Lucifer, toate acestea au adus o lume de nelegiuire. Pentru a pune capăt urmărilor grozave cari au decurs din această cădere, Isus Hristos S'a umilit mai întâi prin nașterea într'un staul; apoi umblând printre oameni ca serv, fără să găsească niciun locșor unde să-și plece capul; și în cele din urmă, desbrăcat de sărăcicioasele sale veșminte de către lacomii soldați, pentru a fi dat morții rușinoase pe cruce. Totul din jurul Său era mândrie. Mai marii preoților erau prea mândri pentru a-L primi. Ucenicii Lui erau prea preocupați cine să fie mai mare în împărăție așa că nu mai aveau timp să înțeleagă prețioasele Sale adevăruri pentru ei, în chiar umbra din Ghetsemani. Istoria crucii este istoria contrastului dintre mândrie și umilință.

Cât de natural este ca să cugetăm la noi înșine, să umplem orizontul nostru cu tabloul importanței noastre proprii, să îngrămădim toate cugetele și interesele noastre asupra noastră înșine. Risipind forțele și bunurile noastre cele mai de preț pe îmbrăcăminte noastră nu este altceva decât o dovadă de viață egoistă. Chestiunea îmbrăcămînții nu este în primul rând o chestiune de sex, ci de egoism. În mod foarte simplu se vede că în veacul nostru ocaziile pentru manifestarea mândriei și vanității sunt, poate, mai mari pentru femei decât pentru bărbați. În veacurile trecute lucrul acesta nu era astfel.

CHESTIUNI DESEORI NEINTELESE.

Chestiunea simplității în îmbrăcăminte este neînțeleasă când frații pe de o parte fac din ea o ocazie prin care să atace numai pe surori, și surorile pe de altă parte se străduiesc să micșoreze importanța acestei chestiuni spunând că frații ar trebui să

se ocupe cu alte lucruri mult mai importante. Se poate ca un frate să fie tot atât de mândru în ce privește înfățișarea și îmbrăcăminte sa ca și o femeie.

Pe de altă parte, surorile noastre nu pot spune în mod sincer că chestiunea îmbrăcămînții nu ar fi importantă. În această chestiune se găsește cuprins un principiu divin. Lucrul acesta este arătat clar de Scripturi. El este una din înfățișările marelui principiu al separării de lume; separare de ceea ce ne-ar conduce în căile vanității și mândriei; în căi cari ar umple mințile noastre atât de mult cu cugete egoiste încât nu ar mai fi loc pentru cugete către Dumnezeu și nevoile semenilor noștri; în căi cari ar aduce o atât de mare și constantă risipire a veniturilor noastre încât să împiedice contribuirea față de nevoile lucrării lui Dumnezeu prin daruri de sacrificiu așa cum ar trebui.

Când privim chestiunea în această lumină, noi ridicăm întreaga discuție deasupra nivelului discuțiilor neînsemnate asupra acestui sau aceluia fapt mic din domeniul îmbrăcămînții și al modei, și întrezărim în această chestiune o problemă spirituală întinsă și vitală. Nu putem nădăjdui să fim despărțiți de lumea trușă și egoistă atâta timp cât noi urmăm ca niște sclavi toate obiceiurile ce trezesc trufia noastră. Niciun cuvânt de apărare a modei nu poate mânji faptul acesta. Și fiecare ins care se străduiește să aperse curentul adaptării modei să-și pună întrebarea: „Cugetele mele sunt mai întâi asupra lui Dumnezeu sau asupra mea, asupra întinderii împărăției Sale sau asupra împodobirii mele?”

UN MIJLOC FERICIT.

Insă în contrast, cred că nu ar fi rău să spunem că Dumnezeu nu dorește însă ca în ce privește veșmintele noastre să le purtăm murdare, rupte sau pătate. Aceasta este o extremă în care sunt ispitite să cadă unele suflete zeloase, dar rău conduse.

În această chestiune a îmbrăcămînții este o cale de aur după cum este în chestiunea vorbirii.

Noi avem multe surori — și mulțumim lui Dumnezeu pentru exenplul lor viu — a căror înfățișare nu este nici de moda veche dar nici ultra-modernă. Văzându-le noi nu ne gândim nici la o zi străveche dar nici la ultima modă. Asemenea modele sunt o dovadă vie că cineva poate fi modern, în adevăratul sens al cuvântului, modest, bine îmbrăcat, și totuși să nu fie sclavul modei; o dovadă că cineva poate umbla într'o asemenea cale încât să păstreze respectul de sine și în același timp să nu arate ca fiind sclavul trușiei.

E. D. N.

Infrângerea egoismului

În diferite timpuri, și în diferite locuri din lume, am întâlnit lucrători Adventiști de Ziua Șaptea cari se bucurau că cei cari le-au luat locul aveau un succes mai mare decât avuseseră ei când lucraseră în același câmp; dar am întâlnit și lucrători cari erau plini de invidie fiindcă alții aveau mai mare succes decât ei.

Oricând și oriunde găsim acest spirit, el ne umple de tristețe, căci descoperă o stare de plâns a inimii și minții, sau o tristă lipsă de înțelegere a adevăratei ținte pentru care am fost aleși și trimiși să lucrăm. Manifestarea unui asemenea spirit ar părea să arate că lucrătorul este mult mai stăruitor în privința dobândirii cinstei și măririi pentru sine decât

este în a aduce cinste și mărire lui Dumnezeu, și mântuire sufletelor omenesci. Aceasta mai arată că acela care nutrește acest spirit nu are iubire și bunăvoință față de conlucrătorii săi.

Fiecare lucrător al lui Hristos trebuie ca mai întâiu de toate să posede sufletul și spiritul Maestrului. El trebuie să aibă inima cu totul plină cu iubire care „nu pizmuește” și care „nu caută folosul său”. Lucrătorii cari posedă sufletul Aceluia care i-a chemat să fie reprezentanții și conlucrătorii Săi vor fi astfel încât „în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși”. Ei nu se vor uita numai „la foloasele” lor proprii, „ci și la foloasele altora”. Ei vor cânta ca „în cinste, fiecare să dea întâietate

altuia". În loc să se bucure de insuccesul fratelui lor, ei vor plânge împreună cu el; și în loc să-i invidieze succesul, ei se vor bucura cu el de succesul său chiar dacă succesul lui este mai mare decât al lor.

Ioan Botezătorul ne dă un bun exemplu pe care noi ca lucrători ar fi bine să îl studiem și să-l urmăm. În lucrarea sa el a atins un succes foarte mare. Zeci de mii au venit să asculte predica lui, și mari mulțimi au fost botezate de el. Poate că niciun conducător religios dinaintea lui nu a dovedit o influență mai puternică asupra maselor ca el. Zi cu zi creștea influența și popularitatea lui. Dar cu mult înainte, unul pe care chiar el îl botezase începu să predice în aceeași pustie și să boteze în același râu. Deoarece mulțimile se îngrămădeau să asculte pe noul predicator, Ioan văzu că ascultătorii săi se împuțineau din ce în ce mai mult, și el își simți influența scăzând. Apoi într-o zi, cineva veni la el și zise: „Invățătorule, acela care era cu tine dincolo de Iordan, despre care tu mărturisești, iată că botează și el, și toți oamenii vin la el“. Ce a făcut atunci Ioan Botezătorul? A dat el pe față semne de necaz și supărare? A dovedit el un spirit de invidie și gelozie? Nu nicidecum. În cuvintele cele mai frumoase el își exprimă nemărginita sa bucurie și mulțumire în ce privește succesul prietenului său, și apoi în umilință zise: „El trebuie să crească, iar eu să scad“. O, fie ca Dumnezeu să umple inima fiecărui predicator și lucrător din această mare lucrare cu același spirit!)

Iarși, ca lucrători noi nu trebuie să uităm nicio-

dată că singura și foarte importantă țintă pentru care Dumnezeu ne-a trimis în lume este de a câștiga suflete. Pentru împlinirea acestei ținte divine noi trebuie să ne unim în rugăciune, sacrificiu și străduință, și aceasta fără niciun cuget de cinste sau proslăvire personală.

Dacă într-o zi furtunoasă un grup de oameni cari ar sta pe marginea unui lac întins ar vedea o barcă încărcată cu prieteni și cunoscuți de ai lor răsturnându-se deodată și ducându-se la fund, oare nu îndată s'ar arunca în văltoarea valurilor spumegânde și ar înnota cu toate puterile pentru a scăpa pe prietenii lor? Dacă unul din acești salvatori ar fi mai slab sau nu ar ști să înnoate așa de bine ca alții, oare ar fi el gelos fiindcă alții ar aduce la țârn de două, de cinci sau de zece ori mai mulți decât el? Nu nicidecum. Singura lui țintă atunci va fi starea prietenilor săi naufragiați. Făcând tot ce poate mai bine pentru a salva pe cât va putea mai mulți, el de asemenea se va bucura și de succesul cu mult mai mare al tovarășilor săi, și va fi vesel că ei au putut salva pe mulți la cari el nu a putut ajunge. Tot astfel și cu fiecare adevărat predicator al lui Hristos. Simțind povara pentru sufletele ce pier, cu ajutorul lui Dumnezeu el va face tot ce va putea mai bine spre a salva pe cât mai mulți mai înainte ca ei să cadă în moartea și nimicirea veșnică. Dacă alții cari iau parte la aceeași nobilă lucrare sunt în stare să salveze mai mulți, el nu va face altceva decât să-i incurajeze și se va bucura că ei sunt în stare să adune așa de mulți la cari el nu a putut ajunge.

A. V. Olson.

Contăm pe tineri

Trăim în veacul al 20-lea, când pretutindeni auzim vorbindu-se că am ajuns vremuri grele, cum n'au mai fost niciodată. Dacă aruncăm o privire asupra evenimentelor ce se petrec în veacul acesta, în întreaga lume, vom constata adevărul celor spuse.

Sunt două mari curente ce stăpânesc pe oameni, făcându-i zi și noapte să cugete, să vorbească și să plănuască, cum ar putea să înăbușească, sau să oprească întinderea lor, ce amenință să cuprindă întreaga lume. Ele sunt factorii cei mai principali, cari par'că și-au dat mâna, legându-se a fi solidari, lucrând la înăsprirea situațiilor și creșterea greutăților de tot felul a veacului nostru, și împingând pe oameni să meargă din rău în mai rău. Cel dintâiu factor este

CRIZA FINANCIARA

care a cuprins toate clasele sociale, a străbătut în toate întreprinderile și instituțiile de stat și particulare, a înfrigorat pe micii și marii financiarci, dându-le ca preocupare zilnică, gândul cu ce vor finanța, iar cei ce dețin anumite răspunderi, în fine cu ce vor putea face față atâtor cerințe urgente, cari nu pot suferi nicio

amânare. Milioane sunt cuprinse de grija, cu ce-și vor cumpăra hrană și îmbrăcăminte pentru ei și familie. Aceste milioane de îngrijorați, se strâng în grupări și asociații, organizând Congrese și conferințe, căutând formula sau mijlocul, prin care ar putea scăpa din această situație penibilă. Cel de al doilea factor este

LIPSA DE INCREDERE.

Cei apăsați de criză, cari se unesc în Congrese și Conferințe, pare că au găsit cauza prin care a venit criza, și au găsit și mijlocul prin care o vor isgoni. Privirea lor se îndreaptă spre cei ce conduc, găsimdu-i nedemni pentru posturile ce le ocupă, iar dacă ar fi altceva în frunte, lucrurile ar merge cu mult mai bine, iar situația ar deveni mai bună și mai înfloritoare. Cu astfel de cugete, pornesc la luptă contra crizei, sau contra celor ce au adus criza în omenire, voind să întroneze pe alții în locul lor. Lipsa de încredere în cei ce conduc statul, întreprinderile, instituțiile și diferitele societăți, crește mereu din zi în zi. Această stare de lucruri a fost profetizată încă de demult prin profetul Isaia 8, 21. 22. „El va pribegi prin țară, apăsător și flămând, când îi va fi

In zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, feciorii voștri și fiicele voastre vor prooroci tinerii voștri vor avea vedenii

Fapt. 2, 17.

foame se va mânia și va huli pe împăratul și Dumnezeuul său, apoi fie că va ridica ochii în sus, fie că se va uita spre pământ, iată, nu va fi decât necaz, negură, nevoie neagră, și se va vedea isgonit în întuneric besnă". Criza financiară și lipsa de încredere, în cei ce conduc, sunt cele două curente, a căror vâltoare, a cuprins majoritatea contemporanilor noștri, și-i fac să simtă greutatea vremii.

Aceste două sunt cari amenință și denomi-națiunea noastră, având ca scop oprirea, ba chiar micșorarea lucrării lui Dumnezeu. Prin aceste două Satana vrea să dea lovitura popo-rului advent. Noi însă să luptăm din toate pu-terile noastre, contra acestor două curente, că-utând metode și mijloace de combatere. Să fa-cem planuri și pregătiri, ca prin ele lucrarea de evanghelizare să crească tot mai mult, cu-noștința de Dumnezeu să se răspândească pre-tutindeni, iar poporul sfânt să fie adunat, cât mai grabnic și cât mai bine pregătit pentru revenirea în mărire a Domnului Isus Hristos. În aceste împrejurări

TOT BIBLIA

este care ne dă cea mai bună idee, tot Ea este care ne învață că Dumnezeu încă din vea-curi a prevăzut starea timpului, dar a prevă-zut și mijlocul de combatere a acestor vremuri, alegându-și elementele cu cari va lucra în timpul din urmă, și iată ce ne spune Biblia în Fapt. 2, 17: „In zilele de pe urmă zice Dumne-zeu . . . feciorii și fetele voastre vor prooroci . . . Tinerii voștri vor avea vedenii . . .”.

Acum cred că a sosit timpul când trebuie să ne gândim mai mult la această profeție, care privește pe tinerii noștri, să ne ocupăm mai mult de ei, să avem mai multă încredere în ei, și să-i pregătim pentru a li se putea încredința cu timpul răspunderi mari. În nenumărate rânduri s'a dovedit că în tineri sunt talente mari și că lumea datorește mult tinerilor. Aproape toți oamenii de talent au început, încă de tineri, operile lor cari au uimit pe con-temporanii lor. Iată o listă de tineri cari sub 25 ani, au început operile lor geniale:

1. *Lindberg*, primul care în 1927 a spinte-cat văzduhul peste Atlantic cu avionul său, era numai de 25 ani.

2. *Rafael*, cel mai flustru dintre pictorii Re-nașterii, lucra prima sa pictură la etatea de 20 ani.

3. *Wagner*, marele compozitor german a creat prima sa simfonie la 19 ani.

4. *Goethe*, celebrul poet, fala poporului ger-man, care a scris mult cunoscuta tragedie „Faust” scrise prima sa piesă la etatea de 19 ani.

5. *Alexandru cel Mare*, la vârsta de 25 ani prin cuceririle sale, deveni cunoscut în tot Orientul.

6. *Napoleon*, n'avea nici 24 ani, când ieșise biruitor, în câteva bătălii.

7. *Edison*, atât de bine cunoscut, care a a-dus în lume atâtea descoperiri, bune, la 24 ani făcu prima sa invenție.

Această listă ne ajută să prețuim mai mult pe tineri. Biblia ne-ar putea da o listă și mai lungă de tineri meritoși și distinși cari au început să facă lucruri mari încă din frageda lor tinerețe, dar ne vom gândi numai la 3 ti-neri, și anume:

1. *Iosif*, care n'avea nici 17 ani, când cu-noscu planul de salvare din foamete, a fami-liei sale, a Egiptenilor și a popoarelor din ju-rul său, fapt care a atras ura fraților săi vân-zându-l Madianiților.

2. *David*, când încă avea aparența de cop-il, câștigă biruința în bătălia ce avea loc între Izrailiți și Filistenii, ucigând cu o piatră pe Go-liat, ridicând astfel ocară și rușinea poporu-lui Izrail și a regelui.

3. *Daniel*, căruia Dumnezeu i-a trecut pe dinainte evenimentele cele mai însemnate cari aveau să se întâmple în istoria omenirii timp de vreo 2500 de ani, care a văzut ivirea și creșterea poporului advent, care trebuia să umple pământul și să dăinuască pe vecie, care a văzut pe Cel uns și lucrarea Lui, a ex-plicat primul vis la o etate destul de tânără.

După cum Dumnezeu în vechime S'a folo-sit așa de bine de tineri, făcând prin ei lucruri atât de mari, tot așa, potrivit profeției referi-toare la tineret, El va săvârși în aceste vre-muri prin tinerii poporului Său lucrări tot a-tât de mari ca și în trecut. Datoria celor mari este să-și îndrepte privirea spre tineri, căutând a deștepta în ei dorul pentru o vieță mai cu-rată, mai activă și mai idealistă.

Iar voi dragi tineri, cetiți profeția referi-toare la voi din Fapt. 2, 17, priviți pe cei 7 ti-neri dați ca exemplu, în acest articol, priviți și pe cei 3 tineri, Iosif, David, și Daniel, mai căutați și pe ceilalți din Biblie, priviți-le vieța, învățați și siliți-vă să fiți și voi ca și ei. Fixați-vă și voi ținte noi, idealuri înalte și siliți-vă să le atingeți. Desvoltați prin studiu și practică talentele cari stau ascunse în voi, ca aurul în mină, iar mâine talentele voastre vor lumina sute și mii cari stau în întuneric. In-cepeți astăzi cu lucrurile cele mai mărunte, la cari sunteți chemați, iar mâine veți fi mari câștigători de pietre scumpe pentru templul lui Isus.

D. Irod.

TOLERANȚA

Toleranța este o virtute absolut necesară creștinismului; este una din caracteristicile cele mai isbitoare. Cu toate că acest cuvânt nu se găsește în Biblie, se poate totuși să fie descoperit sub mii de forme diferite. El este înlocuit prin cuvinte sau expresii cari au aceeași însemnătate, precum: dragoste frățească, milă, îndurare, îndelungă răbdare, etc. etc. Nu încercăm să dăm aci acestui cuvânt un înțeles deosebit, ci pur și simplu însemnătatea sa cea mai obișnuită, adică: „condescendența prin care se lasă fiecăruia libertatea de a exercita cultul său“.

Prin aceasta nu se înțelege că „libera-cugetare“, și „credeți ce vă place“, ar fi de admis în biserica lui Dumnezeu. Prin aceasta nu se înțelege că n'ar mai exista doctrine de apărut cu orice preț, chiar cu prețul vieții sale. Iarăși, aceasta nicidecum nu ar vrea să indice o slăbire morală, libertatea de a trăi după principiile cele mai mlădioase. Toleranța este cea mai frumoasă expresie a libertății individuale, acea libertate care ne împiedică a ne face judecatorii și spionii altora, a felului lor de a înțelege legăturile între revelația scrisă și aplicația practică.

Controversele teologice cari au împărțit lumea creștină și au îmbucătățit-o în așa multe secte, rareori au avut loc asupra punctelor fundamentale de credință, a căror absolută înțelegere a fost necesară pentru mântuire. Adevărul nu poate suferi niciun compromis în punctele sale principale; sunt însă lucruri de mică însemnătate a căror rezolvare nu este de vreo importanță pentru viață, și acestea n'ar trebui să aducă nicidecum neînțelegeri între frați. Aceasta este una din cele mai alese ocazii de a-și arăta cineva toleranța.

Din nenorocire toleranța nu se găsește totdeauna acolo unde se așteaptă cu drept cuvânt să fie practică mai mult. Se așteaptă mai multă toleranță din partea unui predicator al Evangheliei decât dela cine știe cine, și aceasta datorită independenței pe care i-o dă educația și cultura sa. Toți conducătorii religioși, toți șefii mișcărilor de reînviore, ar trebui să aibă această toleranță în cea mai mare măsură, ea fiindu-le absolut necesară. Totuși, câteodată pare că sunt cu desăvârșire lipsiți de ea; nu numai că se întâmplă să afirme că sunt în posesia singurei interpretări corecte a vreunei declarații din Sfânta Scriptură, dar ei se cred obligați să condamne pe aceia cari nu cred că punctul lor de vedere ar fi singurul adevărat, descoperit de Dumnezeu.

Intoleranța religioasă a fost încă din timpurile cele mai vechi o plagă pentru biserică. Iudeii erau fără milă față de toate religiunile, afară de a lor. Ei manifestau o adevărată satisfacție când vedeau nenorocirea care aștepta pe aceia cari nu adorau pe Dumnezeu în felul lor. Din timpul iudeilor, de-a-lungul veacurilor, până în ziua de astăzi, intoleranța a fost ca o piedică în calea biruitoare a Evangheliei. Filozofia, și știința cea falsă au fost ca niște mușuroaie în comparație cu munții ridicați de intoleranță în calea Evangheliei. Opoziția pe care a întâmpinat-o religia n'a venit atât de mult din reaua-voință a regilor sau a conducătorilor acestei lumi, cât din puțină toleranță a însăși conducătorilor religioși.

Toate persecuțiile religioase cari întunecă istoria, sunt rezultatul intoleranței. Milioane de bărbați și femei au murit pentru credința lor, pentru că acei cari erau la putere erau prea convinși de infailibilitatea lor. Intoleranța a spus totdeauna: „Eu sunt aceea care am adevărata învățătură; tot ceea ce se deosebește de punctul meu de vedere, este rătăcire; ori, e o datorie creștină de a face să dispară rătăcirea“.

Avem mii de tablouri prin cari să ne facem o idee de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. El știa că a treia parte dintre ființele cerești s'a răsculat împotriva Lui și căuta să-L detroneze; dar El a răbdat, a așteptat și în cele din urmă S'a mulțumit să isgonească afară din ceruri pe cei nesupuși, în loc să-i distrugă fără nicio judecată.

Hristos, Fiul Său, a suferit tot felul de batjocuri din partea conducătorilor iudei și a coreligionarilor Săi. Nicio singură dată puterea Sa de convingere, deși destul de mare, nu s'a desfășurat pentru a face să predomine părerea Sa. El niciodată n'a forțat un suflet să recunoască divinitatea Sa. Iuda, trădătorul, își avea locul său printre ucenicii aleși, și în tot timpul lucrării Sale, Isus n'a făcut nicio mișcare pentru a-l denunța. Cu blândețe și răbdare l-a tolerat chiar până în seara trădării Sale. Pavel a suportat invidia iudeilor, răvna lor oarbă, și setea lor de a nimici rezultatele mărețe ale greii sale slujbe. Niciodată acest apostol n'a socotit nici bun și nici demn de chemarea lui de a se folosi de mijloace tari sau cuvinte nepoliticoase; și în toate scrisorile sale nu face decât rari și vagi aluzii la persecuțiile sale. Insuși Arhanghelul Mihail, ni se spune în Iuda, s'a mărginit, cu ocazia unui schimb de cuvinte avut cu Satana, să spună

numai acestea: „Domnul să te mustre“.

O biserică, o colectivitate, poate tot așa de bine să se arate intolerantă ca și un individ. Intoleranța este tot atât de zeloasă ca și creștinismul adevărat. Spiritul de bigotism, de invidie, duce la dorința de a distruge tot ce socotește rătăcire. Nicio suferință, nicio umilire nu este prea puternică pentru a abate și a confunda pe acela care este socotit eretic.

Ce constatări uimitoare face Dumnezeu când vede de ce spirit sunt conduși aceia cari se dau drept apărători ai adevărului evanghelic și cari totuși sunt gata să arunce anatema asupra acelora cari diferă în metodele lor de a învăța Evanghelia. Cine poate însă să fie absolut sigur ca toate învățăturile sale sunt adevărate, și să garanteze că nu se găsește niciun gunoi în apa învățăturilor sale? Dumnezeu singur este adevărul, El singur poate să pretindă absolutul; Lui îi aparține plinătatea cunoștinței. Adevărul nu se schimbă; el este absolut. Niciun muritor n'a atins absolutul. Știința însăși n'are dreptul să afișeze pretențiunile absolutului, tot ceea ce putând să facă fiind numai a verifica ipotezele și legile; toți adevărații oameni de știință fac restricțiile și rezervele lor de teamă ca nu cumva noi descoperiri să le dărâme concluziile. Medicina evoluează. Recentele descoperiri în chimie sau în fizică modifică diagnosticele, formulele farmaceutice, tratamentele, etc. Numai în materie de religie și în diplomația ecleziastică s'a ajuns la absolut!

Adevărurile spirituale sunt cu mult mai greu de demonstrat de cât adevărurile științifice cari se pot experimenta. Avem nevoie de o călăuză care să ne conducă în lucrurile spirituale: această călăuză fără greș a creștinului, este Biblia. Dar Biblia, trebuie să fie interpretată, înțelesurile nu sar în evidență ca adevărurile de rând pe cari le experimentăm zi cu zi. Deseori un cuvânt poate fi interpretat în mai multe feluri, și într'un grup de mai mulți inși pot fi atâtea interpretări câte persoane sunt. Cine ar putea hotări între aceste păreri? Deși admitem infailibilitatea Bibliei, cine ar putea pretinde infailibilitatea interpretării sale? Cu toții admitem că Dumnezeu este adevărul, deci, El este singura Ființă infailibilă, dar oare omul poate scoate din acest Cuvânt infailibil o interpretare infailibilă? Prin urmare nimeni nu poate spune că învățătura sa e cea mai bună. Dacă ar putea, el ar fi în stăpânirea adevărului deplin; dacă nu poate, atunci în viitor va trebui să fie mai milos față de cel care, este convins și care merge după convingerea sa.

În loc să dovedim un spirit de toleranță creștină, oare nu se vede în noi tendința de a impune altora să cugete ca noi? Aceia cari nu se

bucură de nicio autoritate, de nicio putere nu se vor îndrepta niciodată către aceia cari au acestea cu ținta de a-și atinge scopul.

Adevărul trebuie prezentat cu puterea și autoritatea Sfințelor Scripturi sub influența Spiritului Sfânt, dar nerespectul și asprimea nu ar trebui să se vadă în cuvintele predicatorului. Dacă este întâmpinat cu împotrivire, el se mărginește să explice faptele în mod simplu, așa după cum crede el.

Toleranța nu a recurs la niciun compromis, ea își menține pozițiile, ea își apără dreptul, dar ea se ferește să se impună, ea nu exercită nicio presiune asupra conștiinței altuia. Tolerarea, nu este îngăduința oarbă și indiferentă care lasă să treacă toate. Ea nu este nici indiferentă față de greșeală, nici nesimțitoare față de adevăr, ci ea este activă, pozitivă și zeloasă pentru bine și frumos. Dacă întâmpină împotrivire, ea rămâne fermă, își apără teritoriul, dar nu va face nimic ca să curme greșeala prin forță violentă. Acest har creștin apără adevărul așa cum îl concepe ea. Ea caută să lămurească pe alții, dar nu trece de această limită. Ea nu învinovățește pe cel care o contrazice. Ea este îngăduitoare, răbdătoare, și suferă. Din această pricină, foarte ușor este confundată cu indiferența, deși este atât de departe ca și răsăritul de apus.

Toleranța nu va îngădui ca învățături greșite vătămătoare să fie predicate în Biserică, dar ea va încerca printr'o blândețe a cărei hotărâre poate să convingă pe cel greșit.

Este dureros să vezi frați ridicându-se ca judecători și căutând să impună cu orice preț părerea lor. Datoria creștinului este deci să învețe adevărul așa cum îl crede el și să arate respect față de felul de învățatură al altora.

Toleranța ar trebui să fie o caracteristică a bisericii din urmă. Fără ea, ce ar deveni comuniunea frățescă?

(The Ministry).

I. H. Evans

A N U N Ţ

Oricine știe unde se găsește sora *Eliza Silagy*, membră a Comunității București Popa-Tatu, este rugat a ne comunica pe adresa: I. Curmătoreanu, Str. Popa-Tatu No. 38. București II.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

NECROLOG.

Sora *Maxinia Spiru Sterea*, în etate de 54 de ani, membră a Comunității Focșani, a adormit în Domnul pe ziua de 22 Iunie a. c.

Deși venită la adevăr numai de trei ani, dânsa a fost foarte zeloasă și stăruitoare în credință, vestind Cuvântul Domnului „la timp și ne la timp” celor cu cari se întâlnea.

Simțind că i se apropie sfârșitul, a exclamat: „Primesc cu bucurie orice hotărâre a Domnului, pentru că știu că m'a iertat de

toate păcatele și că mă va învia la venirea Sa, dar sunt tristă că soțul și copiii mei nu s'au hotărât încă să urmeze pe Domnul”.

A fost conștientă și a putut vorbi până în ultimele clipe, sfătuind pe fiica sa să țină credința până la sfârșit, iar pe soțul ei și pe ceilalți copii, să se grăbească a primi pe Domnul.

A făcut apoi o rugăciune și s'a predat în mâna Domnului.

A avut o înmormântare foarte frumoasă; corul și toți membrii Comunității au condus-o în cântări până la mormânt. Cu această ocazie, o mare mulțime de persoane din oraș a putut să asculte Cuvântul Domnului.

Sperăm să revedem pe sora Spiru în împărăția lui Dumnezeu.

Tănase R. Mateescu.

Fratele *Ioan Stănculescu*, membru al Comunității Sinești-Vâlcea, în etate de 26 de ani, necăsătorit, a fost chemat de Domnul la odihnă pe ziua de 17 Iunie 1934, după o grea suferință timp de 10 luni. Dânsul a dat dovadă de o vie credință, având de luptat chiar până în ultima clipă cu părinții săi necredincioși. Lucrul acesta ne întărește nădejdea că ne vom revedea la învierea drepților.

C. Elu.

Sora *Magdalena Tișlovan*, în etate de 60 de ani, membră a Comunității Rus-Mănăstioara, jud. Suceava, după câteva săptămâni de suferință, a adormit în Domnul pe ziua de 29 Mai 1934, având o vie nădejde în făgăduința Sa, că o va învia la ziua de apoi.

Publicul care a fost de față la înmormântare, a avut ocazia să audă solia învierii și a revenirii Domnului Isus în mărire.

Sperăm că vom vedea pe sora noastră la învierea drepților.

Gura-Humorului, Bucovina.

F. Danțoș.

A N U N Ţ

Cine are nevoie de o fetiță de 12 ani pentru croitorie și de un băiat de 14 ani pentru orice meserie, să scrie pe adresa: Gheorghe Stoicescu, Șoseaua Chitila No. 28 Bucureștii-Noui.

In zilele de vară la Brașov la „Institutul Biblic”

Institutul Biblic este așezat în centrul unor priveliști admirabile în Brașov. Cel doritor de liniștită contemplare a naturii lui Dumnezeu o poate face foarte bine aici. Liniștea naturii, aerul curat, lumina soarelui, priveliștea munților foarte variată la înfățișare, dau sufletului reînvierea aceea atât de necesară celui care vrea să sporească în puteri.

Datorită acestor împrejurări, Comitetul Uniunii noastre a dat recomandăția ca pentru timpul de vară să primim oaspeți dintre membrii Comunităților noastre în Căminul Institutului Biblic. Noi dorim să ne facem de folos tuturor aceluia cari doresc să petreacă o parte din zilele călduroase de vară în aceste locuri plăcute. Invităm cordial pe cei cari doresc aceasta.

Clădirea Institutului Biblic este una din cele mai moderne din localitate, atât în ce privește stilul și împărțirea cât și instalațiile. E luminată cu lumină electrică, are introdusă apă de băut până la ultimul etaj. Camerele de dormit au loc pentru cel mult trei persoane. Instalația de bucătărie este vrednică de această instituție. În apropiere este loc de scăldat în apă curată care vine dela munte. Avem și o grădină umbroasă pentru zilele prea călduroase.

Potrivit însă cu hotărârile Comitetului Uniunii nu putem primi persoane cari suferă de boli molipsitoare, ci numai persoane cari doresc un loc de recreație.

Pentru vara aceasta iață și modestele prețuri de găzduire pe cari le cere Institutul Biblic:

Una cameră cu un pat pentru una persoană 500 lei lunar; una cameră cu două paturi pentru două persoane 700 lei lunar; una cameră cu trei paturi pentru trei persoane 900 lei lunar.

În prețul acesta se oferă camera cu paturile și saltelele lor, lumina electrică și acces la baie. Lingerie, pernă și de învălit trebuie să-și aducă fiecare.

Afară de prețurile mai sus, în cazul că mai vine persoane în plus decât cele arătate, se va mai plăti 100 lei de fiecare persoană, iar pentru copii 50 lei, lunar.

Hrana se servește în restaurantul Institutului plătindu-se deosebit. Spălăturul rufelor privește pe vizitator. Aci se găsesc persoane cari pentru o sumă modestă pot face acest serviciu.

Taxele se plătesc înainte pentru cel puțin 10 zile. Pentru ca să servim mai bine pe vizitatorii cari intenționează să rămână un timp mai îndelungat, îi rugăm să ne scrie pentru ca noi să le putem da informațiunile necesare. Osteneala luată de a ne în cunoștiința și a primi răspunsul nostru, va face posibilă o mai atentă amenajare a găzduirii.

Cu dorința ca să servim tuturor spre bine și fericire așteptăm scrisoarea Dumneavoastră.

Institutul Biblic
Căsuța Poștală No. 71 Brașov.

INFORMAȚIUNI.

Taxele școlare la Institutul Biblic au fost reduse pentru anul viitor școlar la lei 10.000 numerar, și 13 ore de lucru obligatoriu pe săptămână.

Pentru cei doritori de a da examen de diferență pentru intrarea în Institutul Biblic se ține un curs de o lună la Institutul Biblic în luna Septembrie. Cei interesați să scrie pe adresa: Institutul Biblic, Căsuța poștală 71, Brașov.